

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 121/2021
26.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., кога заступа пуномоћник Милош С. Ђорђевић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда – Одељења у Нишу П-2 Уп 48/20 од 18.02.2021. године, са противном странком Жалбеном комисијом Владе Републике Србије, у предмету престанка радног односа полицијског службеника – понављање поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба АА из ..., за понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда П -3 У 10779/19 од 24.07.2020. године, којом је, ставом првим диспозитива, одбијена његова тужба поднета ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије број ../2019-01 од 28.05.2019. године, а ставом другим диспозитива одбијен његов захтев за накнаду трошкова управног спора. Решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије број ../2019-01 од 28.05.2019. године, одбијена је жалба полицијског службеника, овде подносиоца захтева за преиспитивање судске одлуке, изјављена на решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције Београд 03 број ../2019 од 25.03.2019. године, којим се утврђује да му је престао радни однос дана 13.10.2015. године, са правом на пензију и пре испуњења општих услова за стицање старосне пензије.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац захтева наводи да сматра да је учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 5) Закона о управним споровима за понављање поступка. Указује да је погрешан закључак Управног суда да не постоји идентитет предмета спора у поступку завршеном пресудом Управног суда П -3 У 10779/19 од 24.07.2020. године, чије понављање тражи и поступку завршеним пресудом Управног суда П-4 У 16451/15 од 12.10.2017. године. Истиче да се обе пресуде односе на исту управну ствар односно чињенично стање – престанак његовог радног односа у МУП-у дана 13.10.2015. године. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи или укине побијано решење.

Противна странка је доставила одговор на захтев у коме излаже хронологију управног поступка и управних спорова који су предходили доношењу побијаног решења Управног суда.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијаног решења, Управни суд је одбацио тужбу јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 5) Закона о управним споровима за понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда II -3 У 10779/19 од 24.07.2020. године. Ово стога што пресуда Управног суда II -3 У 10779/19 од 24.07.2020. године и пресуда Управног суда II-4 У 16451/15 од 12.10.2017. године нису донете у истом управном спору јер је пресудом Управног суда II -3 У 10779/19 од 24.07.2020. године одлучено о законитости решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број ../2019-01 од 28.05.2019. године, док је пресудом Управног суда II-4 У 16451/15 од 12.10.2017. године, на коју се тужилац позива у тужби за понављање поступка, одлучено о законитости решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број ../2015-01 од 16.11.2015. године.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да њиме није повређен закон на штету подносиоца захтева јер тужилац није учинио бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 5) Закона о управним споровима на основу кога је тражио понављање судског поступка.

Према одредби члана 56. став 1. тачка 5) Закона о управним споровима, поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновиће се по тужби странке ако странка нађе или стекне могућност да употреби ранију судску одлуку донету у истом управном спору.

Одредбом члана 60. истог закона прописано је да ће суд одбацивати тужбу за понављање поступка, између осталог, ако странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Врховни касациони суд налази да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 5) Закона о управним споровима. Ово стога што се судски поступак на основу наведене одредбе може поновити само ако је судска одлука на коју се странка позива донета у истом управном спору у коме постоји идентитет и странака и предмета спора, дакле ако у истом управном спору постоје две различите одлуке, што није случај са пресудама Управног суда II -3 У 10779/19 од 24.07.2020. године и II-4 У 16451/15 од 12.10.2017. године. Друкчије одлуке у другим управним споровима не представљају разлог из тачке 5) члана 56. Закона о управним споровима за понављање управно судског поступка.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 26.05.2021. године, Узп 121/2021

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић